

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2414	Τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου Σάββατο 23 Ὀκτωβρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Φόβος Θεοῦ στὴν θεία λειτουργία

«Ἐπειδὴ ἔμφοβοι καὶ ἔντρομοὶ ἐσμεν μέλλοντες παρεστάναι τῷ ἁγίῳ σου θυσιαστηρίῳ, ἐξαπόστειλον ἐφ' ἡμᾶς, ὁ Θεός, τὴν χάριν σου τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀγίασον τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ πνεύματα, καὶ ἀλλοιώσον τὰ φρονήματα ἡμῶν πρὸς εὐσέβειαν» (εὐχ. μετὰ τὴν εἴσοδον, 5η)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου **Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου** καὶ σὲ πολλοὺς ναοὺς τελεῖται ἡ δική του Λειτουργία.

Ἡ Λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰακώβου διαφέρει ἀπὸ τὶς λειτουργίες μεγάλου Βασιλείου καὶ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Εἶνε πολὺ μεγαλύτερη, τὴ χαρακτηρίζει τὸ κατανυκτικὸ ὕφος, ἡ ἱερὰ συγκίνησις, τὸ ρίγος ποὺ φέρνει σὲ ὅποιον διασφύζει ψήγματα ἔστω πίστεως. Ἔχει πολλὰς εὐχές. Ὅπως μία κυψέλη ἔχει πολλὰ κουτάκια - κηρῆθρες, ἔτσι καὶ ἡ Λειτουργία αὐτὴ ἔχει εικοσιοχτῶ (28) εὐχές, ποὺ σὰν κηρῆθρες στάζουν μέλι. Ἄλλ' ὅπως ἕνας ἀσθενὴς δὲν μπορεῖ νὰ χαρῆ τὴ γεῦσι τοῦ μέλιτος, ἔτσι καὶ οἱ εὐχές αὐτές, σὲ καιροὺς ποὺ ἡ αἴσθησι τῶν οὐρανίων πάσχει, δὲν φαίνονται εὐχάριστες. Ὁ ἅγιος Ἰακώβος ἐδῶ ἔχει συλλέξει τὸ θεῖο μέλι.

Ποιὸς ἦταν ὁ ἅγιος Ἰακώβος εἶπαμε ἄλλοτε. Ὑπενθυμίζω μόνο, ὅτι ὀνομάζεται **ἀδελφόθεος**. Ὅχι βέβαια διότι ἦταν παιδὶ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· αὐτὸ ἀκόμη καὶ σὰν σκέψι εἶνε βλασφημία. Ἡ Παναγία μας ὑπῆρξε **ἀειπάρθενος**· παρθένος δηλαδὴ πρὸ τοῦ τόκου, παρθένος κατὰ τὸν τόκον καὶ παρθένος μετὰ τὸν τόκον. Λέγεται λοιπὸν **ἀδελφόθεος**, διότι ἦταν ετεροθαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, μὲ μητέρα ἄλλη γυναῖκα ποὺ εἶχε προηγουμένως ὁ δίκαιος Ἰωσήφ καὶ μὲ τὴν ὁποία ἀπέκτησε τὰ 4 ἄρρενα τέκνα, ποὺ τὰ ὀνόματά τους ἀκούμε στὸ εὐαγγέλιο τῆς σημερινῆς ἑορτῆς (βλ. Ματθ. 13,54-58).

Ὁ ἅγιος Ἰακώβος ἦταν **ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς**. Νύχτες ὀλόκληρες προσευχόταν στὸν Κύριο καὶ ἀπὸ τὶς πολλὰς γονυκλισίες τὰ γόνατά του εἶχαν κάνει κάλους, ὅπως τῆς καμήλας ποὺ γονατίζει ὅταν τὴ φορτώνουν καὶ ἔτσι σκληραίνουν. Ἀκούγοντας αὐτὰ σήμερα μπορεῖ κάποιος μοντέρνος νὰ γελάσῃ. Ἄς γελάσῃ. Κι αὐτὸς ὅμως κάπου καταφεύγει. Γιατὶ στὸν

κόσμο αὐτὸν κάθε ἄνθρωπος κάπου ὑποκλίνεται· ἢ θὰ κἀνῃ μετάνοιες στὸ Θεό ἢ θὰ κἀνῃ μετάνοιες στὸν διάβολο. Κάνε λοιπὸν, ἐσὺ μοντέρνε, μετάνοιες στὸν διάβολο· ὁ ἅγιος Ἰακώβος ἔκανε γονυκλισίες στὸν Κύριο.

Ὁ ἅγιος Ἰακώβος λοιπὸν ἀξιώθηκε νὰ συντάξῃ τὴν θεία Λειτουργία –τὸν πυρῆνα τῆς τοῦλάχιστον– ποὺ σώζεται ἐπ' ὀνόματί του. Δὲν ἔχουμε καιρὸ, οὔτε ἐγὼ δύναμι οὔτε σεῖς ὄρεξι, νὰ ἐρμηνεύσουμε ὅλες τὶς εὐχές, γὰ νὰ δῆτε τὸν πλοῦτο τους. Παίρνω μόνο ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα μὲ τὸ ὁποῖο ἄρχισα, ποὺ λέει: **Κύριε, «ἔμφοβοι καὶ ἔντρομοὶ ἐσμεν μέλλοντες παρεστάναι τῷ ἁγίῳ σου θυσιαστηρίῳ»** (εὐχ. μετὰ τὴν εἴσοδον, 5η)· εἴμαστε γεμάτοι φόβο καὶ τρόμο τὴν ὥρα ποὺ πρόκειται νὰ σταθοῦμε ἐμπρὸς στὴν ἁγία τράπεζα γιὰ τὴν θεία λειτουργία.

***

Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος; Ἄς δοῦμε μερικὰ παράδειγμα ἀπὸ τὴ Γραφή.

✓ Ὅλοι θὰ ἔχετε ἀκούσει γιὰ τὸν **πατριάρχη Ἀβραάμ**. Αὐτός, ὅταν ἔζησε τὸ μεγαλεῖο τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, εἶπε: Τί εἶμαι ἐγώ, Κύριε, μπροστὰ σου; **«ἐγὼ δὲ εἶμι γῆ καὶ σποδός»** (ἔ.ἀ. 18,27)· χῶμα καὶ στάχτη εἶμαι, ἕνα τίποτα.

✓ Ἄλλο παράδειγμα. Ὅταν ὁ **πατριάρχης Ἰακώβ** ἔφυγε ἀπ' τὸ πατρικὸ του, βρέθηκε στὴν ἔρημο. Νύχτωσε, ἔκανε τὴν προσευχή του, πῆρε ἕνα λιθάρι, τὸ ἔκανε προσκέφαλο καὶ κοιμήθηκε. Στὸν ὕπνο του εἶδε μιὰ σκάλα, ποὺ τὸ πρῶτο σκαλί τῆς ἄγγιζε τὴ γῆ καὶ τὸ τελευταῖο ἔφτανε στὸν οὐρανὸ. Ἄγγελοι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν. Τότε ὁ Κύριος τὸν ἐνθάρρυνε, τὸν βεβαίωσε γιὰ τὴν προστασία του. Ὁ Ἰακώβ αἰσθάνθηκε κατάνυξι καὶ παρηγορία. Κι ὅταν σηκώθηκε ἀπ' τὸν ὕπνο εἶπε: **«Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἢ οἶκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ»** (Γέν. 28,17). Θεέ

μου, τί φοβερὸς εἶνε ὁ τόπος αὐτός! δίχως ἄλλο εἶνε «οἶκος Θεοῦ καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ». Στὸ μέρος ἐκεῖνο ἔβαλε σημάδι καὶ ἀργότερα ἔχτισε θυσιαστήριον. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ αἶσθημα τοῦ θείου φόβου ποὺ αἰσθάνθηκε ὁ Ἰακώβ, αὐτὸ νὰ κατέχη κ' ἐμᾶς.

✓ **Ὁ Μωυσῆς** εἶχε τὸ αἶσθημα αὐτὸ ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὴν φλεγόμενη βάτο κι ἄκουσε «ἐντρομος» τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν προστάξῃ νὰ λύσῃ τὸ ὑπόδημά του (Πράξ. 7,32· βλ. Ἔξ. 3,1-6).

✓ **Ὁ Ἡσαΐας**, ὅταν εἶδε μία ἀκτίνα τῆς θείας δόξης, κατανύχθηκε καὶ εἶπε· Ὡς ὁ ταλαίπωρος ἐγώ, πῶς ὁ ἀκάθαρτος ἀντίκρισα μὲ τὰ μάτια μου «τὸν βασιλέα Κύριον σαβαώθ;» (Ἠσ. 6,5).

Θὰ πῆ κάποιος· Αὐτὰ εἶνε **Παλαιὰ Διαθήκη**, ἐνῶ στὴν Καινὴ Διαθήκη «ἡ τελεία ἀγάπη ἔξωβάλλει τὸν φόβον» (Α' Ἰω. 4, 18). Ναί, ἀλλὰ οὔτε ἀπὸ τὴν **Καινὴ Διαθήκη** λείπει τὸ αἶσθημα τοῦ θείου φόβου· τὸ ἐμπνέει ἡ ἐξάρτησις τοῦ μικροῦ ἀνθρώπου ἀπὸ Ἐκεῖνον ποὺ διέπει τὸ σύμπαν.

✓ Τὸ αἶσθημα αὐτὸ εἶχε λ.χ. ἡ **Παναγία**, ἡ ὁποία «διεταράχθη» ὅταν «ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ χαῖρε» (Ακάθ. ὕμν. Α' βλ. Λουκ. 1,26-29).

✓ **Οἱ ποιμένες** τῆς Βηθλεέμ, ὅταν ἄγγελος Κυρίου ἐμφανίστηκε γιὰ νὰ τοὺς πῆ τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, «ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν» (Λουκ. 2,9).

✓ **Οἱ δώδεκα μαθηταὶ** μετὰ τὴν κατάπαυσι τῆς τρικυμίας καὶ τὴν ἀποτροπὴ ναυαγίου «ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;» (Μάρκ. 4,41).

✓ Γεμᾶτος φόβου ὁ **θαρραλέος Πέτρος**, ὅταν ὁ Χριστὸς εὐλόγησε τὰ δίχτυα του καὶ γέμισαν ψάρια, ἐξουθενωμένος πρὸ τοῦ μεγαλείου του, προσκύνησε καὶ εἶπε· «Ἐξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε» (Λουκ. 5,8).

✓ Ἐντρομοὶ οἱ σκληροὶ **Ῥωμαῖοι στρατιῶτες καὶ ὁ ἐκατόνταρχος**, ὅταν εἶδαν τὸ σεισμὸ «καὶ τὰ γενόμενα ἐφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος» (Ματθ. 27,54).

✓ «Ἐμφοβες» ἔγιναν καὶ **οἱ μυροφόρες** γυναῖκες, ὅταν εἶδαν «τοὺς δύο ἄνδρες (=ἀγγέλους) ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπτουσῶν» (Λουκ. 24,4-5).

* * *

Ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, **ἔχουμε ἀνάλογο φόβον στὴν θεία λειτουργία**; Ποῦ τέτοιος φόβος! κι αὐτὴ ἡ προσέλευσι στὴν ἐκκλησία γίνεται συχνὰ ὡς ἀγγαρεία. Ἡ σχέσι ὅμως μὲ τὸν Κύριον δὲν γίνεται ποτέ διὰ τῆς βίας. Καὶ στὴν μὲν ἐκκλησία δὲν ἔρχονται, ἢ ἔρχονται γιὰ λίγο· ἀλλοῦ ὅμως πηγαίνουν καὶ κάθονται. Ποῦ; Σὲ κέντρα διασκεδάσεως. Ἐκεῖ μένουν πολλὰς φο-

ρὲς ὡς τὶς πρωινὲς ὥρες! Ν' ἀκούσουν καὶ νὰ δοῦν – τί; «*Αἰσχροὺν ἐστὶ καὶ λέγειν*» (Εφ. 5,12). Δὲν φταίει ὅμως ἡ νεολαία· ἐμεῖς φταῖμε, οἱ μεγάλοι, τὸ κράτος. Ἡ δικτατορία εἶχε ὑψώσει ταμπέλλα «Ἑλλάς Ἑλλήνων Χριστιανῶν», ἀλλὰ δὲν μερίμνησε γιὰ τὸν φρονηματισμὸ τῶν νέων. Καὶ δὲν τὰ λέω αὐτὰ τώρα· τὰ ἔλεγα ἀπὸ τότε ποὺ κυριαρχοῦσε. Φταίει λοιπὸν τὸ κράτος γιὰ τὴ φθορὰ τῶν νέων. Προχθὲς στὸ δημόσιο δρόμο τῆς Κατερίνης διασκεδάσαν τὴ νύχτα δύο νέοι καὶ τρεῖς νέες· κατὰ τὶς 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὦρα διαβόλου, βγήκαν ἀπὸ τὸ κέντρο, τράκαραν καὶ σκοτώθηκαν. Ποιὸς φταίει γιὰ τὸ αἷμα ποὺ καθημερινῶς χύνεται;

Μὲ τέτοιο καθεστῶς, **θαυμάζω** πῶς ὑπάρχουν ἀκόμη νέοι καὶ νέες ποὺ πιστεύουν στὸ Θεό.

Θέλω νὰ κάνω ἐπανάστασι ἀπὸ τὴ Φλώρινα· **ἐπανάστασι** ὄχι μὲ βόμβες ἀλλὰ **μὲ τὸ Εὐαγγέλιο**, γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ στὸν τόπο μας ἡ εὐπρέπεια, ἡ σεμνότητα τοῦ Εὐαγγελίου.

Μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦλάχιστον, ἐν ὥρᾳ μάλιστα θείας λειτουργίας, ἄς βασιλεύῃ ὁ θεῖος φόβος. Γι' αὐτὸ ἡ εὐχὴ λέει· «Ἐξαπόστειλον ἐφ' ἡμᾶς, ὁ Θεός, τὴν χάριν σου τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀγίασον τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ πνεύματα, καὶ ἀλλοίωσον τὰ φρονήματα ἡμῶν πρὸς εὐσέβειαν» (εὐχ. μετὰ τὴν εἰσοδον, 5η)· **ἡ χάρις** σου νὰ μᾶς ἀγιάσῃ, **νὰ ἀλλοίωσῃ τὰ φρονήματά μας**.

«Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων», λέει τὸ Ψαλτήρι (83,2)· πόσο εὐχαριστοῦμαι νὰ μπαίνω στὸ ναὸ σου, Κύριε! Τώρα ὅμως ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ προθυμία; ποῦ εἶνε ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ; Μὴ μπαίνετε στὸ ναὸ μὲ θόρυβο καὶ χαχανίσματα· **μπῆτε μὲ δέος, πατώντας στὰ νύχια**. «Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος». Δὲν ἔχει φόβον Θεοῦ αὐτὴ ποὺ ἔρχεται ξεγυμνωμένη, ἐκεῖνος ποὺ μπαίνει νὰ λειτουργηθῇ πετώντας ἀπ' ἔξω τὸ τσιγάρο, ἐκεῖνη ποὺ φορᾷ παντελόνια, ἐκεῖνος ποὺ ἔρχεται στὸ τέλος τοῦ εὐαγγελίου καὶ κοιτάζει πότε τὸν πολυέλεο καὶ πότε τὸ ρολοῖ του.

Ὅχι ἔτσι, ἀδελφοί μου. Δώστε μου 5 ἄντρες, 5 γυναῖκες, 5 νέους, 5 νέες ποὺ νὰ πιστεύουν κι ὅταν περνοῦν τὰ ἅγια νὰ σκύβουν καὶ νὰ κλαῖνε. **Καταντήσαμε ἀλειτούργητοι, ἀθεόφοβοι**.

Πότε οἱ Χριστιανοὶ θὰ μπαίνουν στὴν ἐκκλησία μὲ θεῖο φόβον καὶ βγαίνοντας θὰ λένε· **Τώρα καταλάβαμε λειτουργία**, οὔτε θόρυβοι, οὔτε γυμνά, οὔτε ἀσέβειες! Πότε θὰ γίνῃ ὁ ναὸς μας πρότυπο, ὥστε καὶ ὁ ξένος ποὺ θὰ μπῆ νὰ πῆ· Ἐδῶ πράγματι λατρεύεται ὁ Θεός (πρβλ. Α' Κορ. 14,25)· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς ὄλους τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρα καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2416	Τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ μυροβλύτου Τρίτη 26 Ὀκτωβρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἄν πιστεύης, ἄστρα κατεβάζεις!

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ **έορτὴ τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ μυροβλύτου**. Ἐορτάζει ὁ λαός μας, ἐορτάζουν προπαντὸς ὅσοι ἔχουν τὸ ὄνομά του, ἄντρες καὶ γυναῖκες· καὶ εἶνε πολλοί. Πολὺ δημοφιλὴς ὁ ἅγιος Δημήτριος. Τὸν τιμοῦν πόλεις καὶ χωριά· κι ὄχι μόνο ἔμεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Ῥουμᾶνοι καὶ οἱ Ῥῶσοι. Εἶνε ἓνα ὄνομα πολὺ ἀγαπητὸ στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία. Πρὸ παντὸς ὅμως σήμερα ἐορτάζει ἡ πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας μας, τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ἡ Θεσσαλονίκη. Ἄλλὰ **ποιός εἶνε** λοιπὸν ὁ ἅγιος Δημήτριος;

***

Ὁ ἅγιος Δημήτριος δὲν γεννήθηκε ἅγιος. **Κανείς δὲν γεννιέται ἅγιος**. Ὅλοι ἁμαρτωλοὶ πέφτουμε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας μας. Γιὰ νὰ γίνῃ κανείς ἅγιος, πρέπει νὰ πολεμήσῃ. Μέσα σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους, ἓνας ἀναδεικνύεται ἅγιος, ἰδίως στὴν ἐποχὴ μας, πού εἶνε γεμάτη πειρασμοὺς καὶ σκάνδαλα. **Ἔγινε** λοιπὸν ἅγιος **κατόπιν μεγάλου ἀγῶνος καὶ πολέμου**.

Γεννήθηκε στὰ τέλη τοῦ τρίτου αἰῶνος στὴ Θεσσαλονίκη ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, πού φρόντισαν νὰ φυτέψουν στὴν τρυφερὴ καρδιά του τὴν ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ τὴν πίστι στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀπὸ μικρὸς ὁ ἅγιος Δημήτριος **ξεχώριζε** μεταξὺ τῶν συνομηλίκων του ῥωμαλέος καὶ μὲ ἀθλητικὸ παράστημα, μὲ μοναδικὴ εὐφυΐα καὶ κάλλος. Νωρὶς ἀκόμα, 18 ἐτῶν, **κατετάγη στὸ ῥωμαϊκὸ στρατό**· καί, χάρι στὴν ἀνδρεία πού ἔδειξε στοὺς πολέμους, ἀπὸ βαθμὸ σὲ βαθμὸ ἀνέβηκε στὰ ἀνώτερα ἀξιώματα, **ἔγινε χιλιάρχος**, δηλαδὴ στρατηγός. Καὶ συνέχιζε νὰ διαπρέπη.

Παραπάνω ὅμως ἀπὸ τὰ ἀξιώματα –πού εἶνε μία «**ματαιότης ματαιοτήτων**» (Ἐκκλ. 1,2)–, εἶχε κάτι ἄλλο, πού τὸ θεωροῦσε ἀνώτερο· καὶ τὸ ἀνώτερο αὐτό, πού σήμερα ἔμεῖς δὲν τὸ ἐκτιμοῦμε, εἶνε ὅτι **ἦταν Χριστιανός**, πίστευε στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Πίστευε μὲ ὄλη τὴν ψυχὴ του, ὅτι κάτω ἀπ'

τὸν οὐρανὸ δὲν ὑπάρχει ἄλλος πού μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ παρὰ μόνο ὁ Ἰησοῦς Χριστός· πίστευε στὴν ἁγία Τριάδα· πίστευε σὲ ὅ,τι διδάσκει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. **Καὶ ὠμολογοῦσε** τὴν πίστι του, δὲν τὴν ἔκρυβε. Ἐμεῖς χίλιες κουβέντες λέμε, μὰ τὸ ὄνομα *Χριστός* δὲν τὸ ἀναφέρουμε. Ντρεπόμαστε νὰ ποῦμε πὼς εἶμαστε Χριστιανοὶ ἢ νὰ κάνουμε τὸ σταυρὸ μας.

Ὁ ἅγιος Δημήτριος, ἐνῶ ἦταν ἔνδοξος ἀξιωματοῦχος, μὲ ἐξουσία, διέδιδε τὴν πίστι στὸν Κύριο. Θεωροῦσε χαμένη τὴν ἡμέρα πού δὲν θὰ ἔφερνε κάποιον εἰδωλολάτρη στὸ Χριστό. Μιλοῦσε σὲ ὅλους, ἀλλὰ ἰδιαίτερως ἀπευθυνόταν καὶ κατηχοῦσε παιδιὰ καὶ νέους· **ἦταν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ κατηχητής**. Αὐτὸ τὸ βλέπουμε σὲ μιὰ ἀρχαία εἰκόνα του πού βρέθηκε στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία τὸν παριστάνει μαζί μὲ παιδιὰ, ὡς διδάσκαλο.

Ἡ δρᾶσι ὅμως αὐτὴ τοῦ ἁγίου Δημητρίου προκάλεσε ἀντίδρασι. Ἐρέθισε τὸ φθόνον καὶ τὴν κακία εἰδωλολατρῶν καὶ Ἰουδαίων τῆς πόλεως. **Τὸν κατήγγειλαν ὡς Χριστιανό**. Κατὰ τὴν ἀνάκρισι δὲν ἀρνήθηκε τὴν πίστι του. Ἀμέσως τὸν συνέλαβαν, τὸν δίκασαν, τὸν καθαίρεσαν ἀπὸ τὸ ἀξίωμα, τὸν καταδίκασαν καὶ τὸν φυλάκισαν μέσα σὲ ἓνα δημόσιο λουτρὸ κοντὰ στὸ στάδιο. Ἐνῶ λοιπὸν ἐκρατεῖτο, συνέβη κάτι πού ἐπέσπευσε τὸ μαρτυρικὸ του τέλος.

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ἦρθε στὴ Θεσσαλονίκη ὁ **αὐτοκράτωρ Μαξιμιανὸς** (286-305 μ.Χ.) μὲ ἀθλητὰς πού θὰ μετεῖχαν σὲ ἀγῶνες, ὥστε μὲ τὸ θέαμα νὰ εὐχαριστῆται ὁ λαός. Μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν ξεχώριζε ἓνας παλαιστής μὲ ἀνάστημα πρώτου μεγέθους, σὰν γίγαντας, πού νικοῦσε πάντα καὶ θριάμβευε στοὺς ἀγῶνες πάλης· κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν νικήσῃ. Ἦταν εἰδωλολάτρης καὶ λεγόταν **Λυαῖος**. Ὁ κήρυκας στὸ στάδιο φώναζε κάθε μέρα· –**Ποιός Χριστιανὸς θέλει νὰ παλέψῃ μὲ τὸ Λυαῖο**; Τὸ εἶπε μιά, τὸ εἶπε δύο, τὸ εἶπε τρεῖς. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε ν' ἀντιπαραταχθῇ σ' ἐκεῖνο τὸν κολοσσό – καὶ

ήταν φυσικό. Ξαφνικά, μέσα σ' εκείνη τή σιωπή, ἀκούγεται ἀπάντησι· «Ἐγώ»! Γυρίζουν καί τί νά δοῦν· ἦταν ἕνας νέος 18 ἐτῶν. Λεγόταν **Νέστωρ** καί ἦταν μαθητής τοῦ κρατουμένου Δημητρίου. Ὁ Μαξιμιανός τὸν συμβούλευε νά λυπηθῆ τὰ νιάτα του. Ὁ ἀγῶνας ἦταν ἄνισος, ὅλοι τὸν θεωροῦσαν χαμένο· δὲν μπορεῖ ἕνα σκυλάκι νά τὰ βάλῃ μ' ἕνα λιοντάρι. Ὁ νέος ὅμως ἐπέμενε κ' ἔτσι ἤρθε ἡ ὥρα τῆς ἀναμετρήσεως. Προτοῦ ὅμως ν' ἀντιπαραταχθοῦν, ὁ Νέστορας πῆγε στή φυλακή, γονάτισε μπροστά στὸν ἅγιο Δημήτριο καί ζήτησε τὴν εὐχή του γιὰ νά συγκρουσθῆ μὲ τὸ γίγαντα. Καί ὁ διδάσκαλός του τὸν σταύρωσε τοῦ εἶπε· –*«Καὶ τὸν Λυαῖον νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις»*. Καί πράγματι ἔτσι ἔγινε. Ὅταν δόθηκε τὸ σύνθημα, ὁ νεαρός φωνάζει δυνατὰ **«Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι!»** καὶ ὀρμᾶ. Καί δὲν ἄργησε, σὲ μιὰ στιγμή, νά ρίξῃ κάτω τὸ Λυαῖο καί νά τὸν θανατώσῃ, ἀφήνοντας κατάπληκτους καί τὸ βασιλιᾶ καί ὅλο τὸ θέατρο.

Οἱ εἰδωλολάτρες δὲν παραδέχτηκαν τὴ νίκη τοῦ Νέστορος. Ὁργισμένος ὁ Μαξιμιανός δίνει διαταγὴ νά τὸν θανατώσουν ἐπὶ τόπου. Ἐν συνεχείᾳ, ἐπειδὴ ὅλοι εἶχαν ἀκούσει τὴν ἐπίκλησί του *«Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι»*, βεβαιώθηκαν ὅτι πίσω ἀπὸ τὸ θρίαμβο τοῦ νεαροῦ καί τὴν ἐξόντωσι τοῦ γίγαντα ἦταν ὁ φυλακισμένος χιλιάρχος, μὲ διαταγὴ τοῦ Μαξιμιανοῦ στρατιῶτες πηγαίνουν καὶ **θανατώνουν τὸν ἅγιο Δημήτριο** μὲ λόγχεις μέσα στή φυλακὴ τρυπώντας τον στὸ πλευρό, ὅπως τρυπήθηκε ὁ Κύριός μας στὸ σταυρό.

Αὐτὸς μὲ λίγα λόγια εἶνε ὁ βίος τοῦ ἁγίου Δημητρίου καί τὸ μαρτυρικό του τέλος. Ἐκεῖ ποῦ μαρτύρησε ἔγινε πηγὴ ἀναβλύζουσα θαυματουργὸ μύρο, γι' αὐτὸ λέγεται **μυροβλύτης**.

* * *

Μερικοὶ εἰρωνεύονται· **Αὐτὰ ὅλα εἶνε παραμύθια** ποῦ μᾶς λέτε οἱ παπᾶδες· *«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»* ἔκαναν οἱ ἅγιοι θαύματα!...

Παραμύθια, ἀγαπητοί μου, εἶνε αὐτὰ ποῦ λένε αὐτοὶ οἱ κύριοι, ἀλλὰ **ἡ θρησκεία μας δὲν εἶνε παραμύθι**· εἶνε γεγονός, ποῦ ἀποδεικνύεται καί στίς ἡμέρες μας μὲ πολλὰ θαύματα. Κ' ἕνα μεγάλο θαῦμα στὸν 20ὸ αἰῶνα ποῖό ἦταν; Δυστυχισμένα τὰ σημερινὰ παιδιὰ καί οἱ νέοι ποῦ δὲν γνωρίζουν πλέον τὴν ἱστορία μας.

Τὸ 1912 ἡ Θεσσαλονίκη ἦταν σκλάβα· ὁ Ἐλληνας τί ἦταν· ἕνας μικρὸς Νέστορας, καί ὁ Τοῦρκος σὰν Λυαῖος ἐξουσίαζε ἀκόμη ὅλη τὴ Μακεδονία. Κι ὅμως ἔγινε τὸ θαῦμα, ποῦ ὁ κόσμος δὲν φανταζόταν· σὰν σήμερα, ναὶ τὴν ἡμέρα τοῦ ἁγίου Δημητρίου! ὁ στρατός μας μπῆ-

κε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ὕψωσε τὴ σημαία μας στὸ Λευκὸ Πύργο. Θαύμασε ὁ κόσμος. Μετὰ ἀπὸ σκλαβιά πέντε αἰῶνων ὄχι μόνο ἡ Θεσσαλονίκη ἀλλὰ ὅλη ἡ Μακεδονία ἐλευθερώθηκε.

Μεγάλη δύναμι ἡ πίστις. Πιστεύεις; Τότε ἄστρα κατεβάξεις ἀπ' τὸν οὐρανό. Ἐγὼ πιστεύω, θὰ μοῦ πῆς. Ἄν πιστεύης, τότε **«δεῖξε μου τὴν πίστι σου ἀπὸ τὰ ἔργα σου»** (1ακ. 2,18). Τὸ δέντρο φαίνεται ἀπὸ τοὺς καρπούς, κι ὁ Χριστιανὸς ἀπὸ τὰ ἔργα του. Ποιά ἔργα; Ξύπνησες; Κάνε τὸ σταυρό σου, γονάτισε προσευχήσου. Πῆγες στὸ χωράφι ἢ σὲ ἄλλη ἐργασία σου; Πρὶν πάσης δουλειᾶ ζήτα τοῦ Θεοῦ τὴν εὐλογία. Κάθεσαι νά φᾶς; Μὴ βάλῃς μπουκιά στὸ στόμα, ἐὰν δὲν θυμηθῆς Ἐκεῖνον ποῦ σοῦ στέλνει ὅλα τ' ἀγαθὰ. Βράδιασε, βγῆκαν τὰ ἄστρα; Ἄν εἶσαι πατέρας καί μάνα, φώναξε τὰ παιδιὰ σου κάτω ἀπ' τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καί κάντε μαζί τὴ βραδινὴ προσευχή σας. Χτύπησε ἡ καμπάνα τὴν Κυριακή; Τρέξε στὴν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὅπως τὰ πουλιὰ στὴ φωλιά τους. Στὴν καθημερινὴ ζωὴ σου μὴ κάνεις ποτέ τὸ κακό· κάνε πάντα τὸ καλό, κι ὄχι μόνο στὸ φίλο ἀλλὰ καί στὸν ἐχθρό. Νά 'σαι εὐεργετικὸς σὲ ὅλους. Τὰ κάνουμε αὐτά; Ἀμφιβάλλω. Αὐτὴ εἶνε ἡ γενεὰ μας, ἡ ὁποία ἀποστάτησε ἀπ' τὸ Θεό.

Συμβαίνουν ἐκεῖνα ποῦ εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός. **Τρία σημάδια**, λέει, θὰ δείχνουν ὅτι **πλησιάζει ἡ συντέλεια**. • Τὸ ἕνα εἶνε, **ὅταν δῆτε τὶς γυναῖκες γυμνές** στὸ δρόμο. Ἦδη τὶς βλέπουμε· καί δὲν ντρέπονται. • Τὸ δεύτερο εἶνε, ὅτι θὰ βγῆ **ἕνα κουτὶ τοῦ διαβόλου**, ποῦ θὰ τρελάνῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Ποιό εἶνε; **Ἡ τηλεόρασι**. Ἐκεῖ ἔχουν ὅλοι καρφωμένα τὰ μάτια· ἔγινε ὁ δάσκαλός τους. • Καί τὸ τρίτο εἶνε, ὅτι θὰ λείψουν οἱ κληρικοί, **δὲν θὰ ὑπάρχουν παπᾶδες**. Θὰ βαδίζετε, λέει, χιλιόμετρα γιὰ νά βρῆτε ἱερέα.

Σ' αὐτὸ συμβάλλει καὶ ἡ **ὀλιγοτεκνία**. Κ' ἐσεῖς ποῦ μ' ἀκούτε, ἔχετε εὐθύνη· ἔπρεπε νά ἔχετε πολλὰ παιδιὰ, ἀλλ' ἄς ὄψωνται οἱ ἐκτρώσεις καί ἡ ἀποφυγὴ τεκνογονίας! Κι ὅσα παιδιὰ γεννιῶνται, θέλετε νά γίνουν διάσημοι· δικηγόροι – νά λένε ψέματα, γιατροὶ – νά κάνουν ἐκτρώσεις, μηχανικοὶ – νά γκρεμίζονται τὰ σπίτια..., ἀλλὰ παπᾶδες ὄχι. Θέλετε ὅμως νά ὑπάρχη παπᾶς γιὰ νά στεφανώνη, νά βαπτίξη, νά κηδεύῃ, νά ἀγιαζῇ.

Οἱ πιστοὶ καί εὐσεβεῖς εἶνε μειοψηφία, εἶνε *«τὸ μικρὸν ποίμνιον»* (Λουκ. 12,32). Ἄλλὰ δὲν θὰ νικήσουν οἱ δαίμονες, δὲν θὰ νικήσῃ ὁ ἀντίχριστος· **θὰ νικήσῃ ὁ Χριστὸς** διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Δημητρίου καί πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2417	Τῆς Ἁγίας Σκέπης Πέμπτη 28 Ὀκτωβρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ «ΟΧΙ» καὶ ἡ Σκέπη τῆς Παναγίας

«Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...» (κοντάκ.)

Ἡμέρα ἔνδοξη - τρισένδοξη αὐτὴ, ἀδελφοί μου. Εἶνε ἡ ἐπέτειος τοῦ ἱστορικοῦ «ΟΧΙ», ποὺ ἡ μικρὴ μας πατρίδα εὐλογήθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἀξιώθηκε ν' ἀντιτάξῃ στὸν ἰταμὸ ἐχθρὸ τῆς. Εἶνε ἑορτὴ διπλῆ, ἐθνικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ. **Θρησκεία καὶ πατρίδα** ἀποτελοῦν γιὰ μᾶς **ὄ,τι ὑψηλότερο** ἔχουμε στὸν κόσμον. Τὰ κρατοῦμε μέσα μας ὡς **τιμαλφῆ**, «τζιβαϊρικά» ὅπως ἔλεγε ὁ Μακρυγιάννης· γι' αὐτὰ ἀγωνιζόμαστε ἕως τὴν ὕστατη πνοή μας.

Γιὰ τὸν Ἑλληνα θρησκεία καὶ πατρίδα ἦταν ἀνέκαθεν στενὰ συνδεδεμένα, ὅπως τὸ κρέας μὲ τὸ νύχι. **Ὁ ἄθρησκος καὶ ἄπιστος εἶνε καὶ ἄπατρις**· δὲν πονάει τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκε, δὲν τὸν ἐνδιαφέρει τί σημαία θὰ κυματίζει πάνω στὴν Ἀκρόπολι.

Τὸ ὑπόβαθρο ὄχι μόνον τῆς σημερινῆς ἑορτῆς ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν ἐθνικῶν μας ἑορτῶν εἶνε **ἡ πίστι στὸ Θεό**. Γι' αὐτὸ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία μετέθεσε τὴν ἑορτὴ τῆς ἁγίας Σκέπης, ἀπὸ τὴν 1η Ὀκτωβρίου, σήμερα 28 τοῦ μηνός καὶ συνέδεσε τὴ σημερινὴ ἐθνικὴ ἑορτὴ μὲ ἕνα θαῦμα ποὺ ἔκανε ἡ Παναγία.

Ἔχει ἡ Ἐκκλησία τὸ δικαίωμα νὰ ὀρίζῃ καὶ νὰ μεταβάλλῃ ἡμερομηνίες ἑορτῶν, ὅπως βλέπουμε καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις. Λόγου χάριν· ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὶς 14 Σεπτεμβρίου, ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ· γιὰ νὰ μὴ συμπίπτουν λοιπὸν δύο μεγάλες ἑορτές (τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ Χρυσοστόμου) ἀλλὰ νὰ τιμῶνται πρεπόντως, ἡ Ἐκκλησία τὶς ξεχώρισε ὀρίζοντας, ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου νὰ ἑορτάζεται μετὰ ἀπὸ δύο μῆνες, στὶς 13 Νοεμβρίου. Δὲν ἔχει τόσο σημασία τὸ **πότε** θὰ ἑορτάσουμε ὅσο τὸ **πῶς** ἑορτάζουμε. Μόνον οἱ ἑορτὲς ποὺ συνδέονται μὲ τὸ Πάσχα μένουν ἀμετάθετες, διότι δεσμεύονται ἀπὸ τὸν ὄρο τῆς πρώτης (Α') Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

***

Ἡ ἑορτὴ λοιπὸν τῆς ἁγίας Σκέπης, ἀγαπητοί μου, τιμᾷ ἕνα ὄραμα ποὺ εἶδε ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος, ὁ ὄσιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός, στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος ΣΤ' τοῦ σοφοῦ (886-912 μ.Χ.). Ἦταν, μαζί μὲ τὸ μαθητὴ του Ἐπιφάνιο, μέσα στὴν περίφημη ἐκκλησία τῶν Βλαχερνῶν μὲ ὄλους τοὺς πιστοὺς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀγρυπνίας ποὺ γινόταν ἐκεῖ τακτικά, κάθε βδομάδα.

Ἐὰν ἄλλοι ἀγρυπνοῦν γιὰ τὸν διάβολο, ἐμεῖς πρέπει **ν' ἀγρυπνοῦμε γιὰ τὸ Θεό**. Κάθε βράδυ λειτουργοῦν ἀμέτρητα κέντρα ἀμαρτωλά, ποὺ ἂν εἶχα τὴν ἐξουσία θὰ τὰ ἔκλεινα. Ἐκεῖ ξενουχτοῦν τὰ παιδιά μας, οἱ νέοι, ἀλλὰ καὶ ἄντρες ἑγγαμοί, καὶ αὐτὰ εἶνε αἰτία ποὺ διαλύεται ἡ οἰκογένεια. Νὰ πῶς ἐξαχρειώνεται ὁ λαός μας· καὶ κανεὶς δὲν διαμαρτύρεται. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖ σὲ ἀγρυπνία γιὰ τὸ Θεό, τὴν Παναγία, τοὺς νεκρούς μας, μὰ ἡ φωνὴ τῆς δὲν φτάνει στ' αὐτιά ἐκείνων ποὺ κυβερνοῦν.

Τὰ μεσάνυχτα λοιπὸν στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν **ὁ ἅγιος Ἀνδρέας εἶδε τὸ ἐξῆς ὄραμα**. Ἡ Παναγία εἰσῆλθε στὸ ναὸ, προχώρησε στὸ ἱερό βῆμα, πῆρε στὰ ἅγια χέρια τῆς τὸ **μαφόριον**, τὸ κάλυμμα δηλαδὴ ποὺ εἶχε ἐπάνω στὸ κεφάλι τῆς καὶ φυλασσόταν ἐκεῖ, βγῆκε στὴν ὠραία πύλη, τὸ ἄπλωσε ἐπάνω ἀπὸ τὸ λαό, καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο ἀνέβηκε πρὸς τὸν οὐρανό.

Ξέρετε **τί θάρρος ἔδωσε** στὸ λαὸ τὸ ὄραμα αὐτό! Ἦταν σημεῖο ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὅτι ἡ Πόλις εἶνε ὑπὸ τὴν προστασία τῆς Θεοτόκου, ὅτι ἡ Παναγία προστατεύει τὸ λαὸ τῆς.

Πέρασαν ἕκτοτε αἰῶνες ὀλόκληροι, καὶ ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ γίνῃ τὸ γένος μας πάλι μάρτυρας μεγάλου καὶ ἱστορικοῦ θαύματος. Ποιοῦ θαύματος· **ἡ Παναγία τὸ 1940 προστάτευσε τὸ στρατό μας**, ποὺ ἀμυνόταν στὴν Ἀλβανία κατὰ τῆς ἰταλικῆς εἰσβολῆς. Ἡ μικρὴ πατρίδα μας τόλμησε νὰ πῆ τὸ «ΟΧΙ», ποὺ ἦταν μία ἐπανάληψις τοῦ ἀρχαίου **«μολὼν λαβέ»** ποὺ

εἶχαν πεῖ στις Θερμοπύλες ὁ Λεωνίδας καὶ οἱ τριακόσοι κατὰ τῶν Περσῶν.

Γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε καλύτερα τὸ θαῦμα, ἄς γυρίσουμε λίγο πίσω· ἄς πᾶμε ὄχι στις 28 Ὀκτωβρίου 1940, ἀλλὰ στὸ **Σεπτέμβριο τοῦ 1922**, στις φοβερὲς ἡμέρες τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς. Δύο εἶνε οἱ μεγάλες ἐθνικὲς συμφορὲς μας, ἡ πτῶσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1453 καὶ ἡ καταστροφὴ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὸ 1922. Ἄν μὲ ρωτήσετε ποιά ἀπὸ τὶς δύο εἶνε ἡ μεγαλύτερη, ἀπαντῶ ἀδιστακτικῶς ὅτι εἶνε ἡ συμφορὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Γιατί; Διότι τότε ξερριζώθηκε ὁ ἑλληνισμὸς ποὺ ζοῦσε ἐκεῖ ἐπὶ χιλιετίες κι ἀποτελοῦσε τὸν κορμὸ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ Τουρκία –θηρίο ἀδηφάγο ποὺ πιστεύω ὅτι θὰ τιμωρηθῆ– κατέσφαξε ἕνα περίπου ἑκατομμῦριο Χριστιανοὺς μπροστὰ στὰ μάτια δυστυχῶς τῶν μεγάλων, ποὺ ἔμεναν ἀπαθείς στις ναυαρχίδες τους. Καὶ οἱ ἄλλοι, ἐνάμισυ περίπου ἑκατομμῦριο πρόσφυγες, ἤρθαν ἐδῶ μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια, γυμνοί, πεινασμένοι, ἀλλόφρονες ἀπ’ ὅσα εἶδαν.

Πῶς ἡ Ἑλλάδα, κράτος μικρό, ἄντεξε τόσο πλῆθος! Ἡ Ἀμερικὴ, κολοσσὸς ὑπερδυνάμεως, δὲν δέχεται ἀνεξέλεγκτο ἀριθμὸ μεταναστῶν, μὲ τὸ σταγονόμετρο ἐπιτρέπει τὴν εἴσοδο· κ’ ἐδῶ ἡ φτωχὴ πατρίδα μας, ποὺ δέχθηκε τόσο πλῆθος, δὲν εἶνε θαυμαστὸ πῶς δὲν «γονάτισε»; **Προτοῦ λοιπὸν νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα τοῦ Ὀκτωβρίου 1940, ἔγινε τὸ θαῦμα τοῦ 1923-24.** Οἱ πρόσφυγες δὲν ἔφεραν μαζί τους πλοῦτη· ἔφεραν ὅμως κάτι πολυτιμότερο· τὴν πίστι τῶν Βασιλείων Γρηγορίων καὶ Χρυσοστόμων. Εἶδα τότε πρόσφυγες νὰ πέφτουν νὰ φυλᾶνε τὰ χῶματα, νὰ πηγαίνουν στὰ ξωκκλήσια νὰ προσεύχωνται, εἶδα ἥρωες τῆς φυλῆς. Αὐτοὶ ἤρθαν ἐδῶ καὶ ἐνίσχυσαν τὴ Μακεδονία δουλεύοντας τὴ γῆ. Χάρις στὴ δραστηριότητα, τὴν ἐπιμέλεια, τὴν πίστι καὶ τὴν εὐσέβειά τους, ἀπὸ τὴν πικρία τῆς καταστροφῆς βγήκε ὁ νέος ἑλληνισμὸς.

Μὰ δὲν πέρασαν δεκαοχτῶ χρόνια ἀπὸ τὸ 1922, καὶ τὸ 1940 τὰ μικρὰ ποὺ φέρανε τότε στὴν ἀγκάλη τους ἐκεῖνες οἱ μανάδες, ἔγιναν νέοι καὶ στρατεύθηκαν. Καὶ αὐτοὶ ποὺ πέρασαν τὰ στενὰ τοῦ Μοράβα, τοῦ βουνοῦ κοντὰ στὴν Κορυτσά, καὶ χάρισαν τὴν πρώτη νίκη στὸ ἔθνος μας, –τὸ μαρτυρεῖ ἡ Ἱστορία– ἦταν τὰ συντάγματα τοῦ Ἀμυνταίου, τῆς Πτολεμαΐδος καὶ τῆς Φλωρίνης, **συντάγματα** ποὺ ἀπαρτίζονταν κατὰ τὸ πλεῖστον **ἀπὸ παιδιὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.** Ἦρθαν βέβαια κατόπιν καὶ ἄλλες μεραρχίες, ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ ἀετοὶ ἦταν ποὺ προκάλεσαν τὸ πρῶτο ρῆγμα στοὺς Ἰταλοὺς, ὥστε νὰ μποῦμε στὴν Κορυτσά.

Σήμανε τότε συναγερμὸς, χτύπησαν τὴ νύχτα οἱ καμπάνες σ’ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. **Πόλεμος!** Ἀπέναντί μας ἡ Ἰταλία, κράτος πανίσχυρο πενήντα ἑκατομμυρίων. Καὶ ὁ δικτάτορας τῆς καυχόταν καὶ ἀπειλοῦσε· Ἑλλάδα, ἐὰν δὲν ὑποκύψῃς, θὰ σοῦ σπάσω τὰ πλευρά! ἔχω τόσα ἀεροπλάνα, ποὺ θὰ σκιάσω τὸν ἥλιο σου!... Τὰ ἄλλα κράτη (Ῥώσοι, Ἄγγλοι κ.λπ.) ἔλεγαν· Πάει ἡ Ἑλλάδα, δὲν θ’ ἀντέξῃ οὔτε μιὰ βδομάδα· ἐδῶ δὲν ἄντεξε ἡ Γαλλία μὲ τὴ Γραμμὴ Μαζινὸ καὶ τὰ στρατεύματά της...

Ἄλλὰ **μέσα στὸ σκοτάδι ἐκεῖνο φώτισε ἕνα ἄστρο, ἄστρο τῆς Παναγίας.** Ἄκουγε στὰ ραδιόφωνα ὁ κόσμος, στὸ Στάλινγκραντ, στὴ Μόσχα, παντοῦ, ὅτι ἡ Ἑλλάς νικᾷ! Μὲ ἄλλα λόγια, νόμιζε κανεὶς ὅτι βλέπει τὸ Δαυὶδ μὲ τὴ σφεντόνα του νὰ νικᾷ τὸ Γολιάθ, τὸ Νέστορα νὰ νικᾷ τὸ Λυαῖο, τὸ Λεωνίδα νὰ νικᾷ τὶς φάλαγγες τῶν Περσῶν. Νέο θαῦμα! Στὸ Παρίσι, στὸ Λονδῖνο, στὴ Μόσχα, στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅταν παρουσιαζόταν Γκρέκος - Ἑλληνας, τὸν σήκωναν στὰ χέρια, ἔκαναν διαδήλωσι...

Ποιὸ ἦταν τὸ μυστικὸ τῆς νίκης; ἡ ἀνδρεία τῶν στρατιωτῶν μας; ἡ εὐστοχία τῶν πυροβολητῶν; ἡ ἀντοχὴ τῶν εὐζώνων; ἡ ἰκανότης τῶν ἀεροπόρων; ἡ στρατηγικὴ τῶν ἀξιωματικῶν; ἡ ὁμοψυχία τοῦ λαοῦ μας; Naί. Ἀλλὰ πάνω ἀπ’ ὅλα λειτούργησε ἕνας παράγων ἀστάθμητος, ὁ ὁποῖος ἀλλάζει τὴν τροχιά τῆς ἱστορίας· καὶ αὐτὸς εἶνε **ἡ πίστις** ἡ ἀκράδαντος. Τὰ γυναικόπαιδα ἔπεφταν στὰ γόνατα καὶ συναγωνίζονταν τοὺς μαχητὰς μὲ προσευχὲς. Καὶ στὰ κακοτράχαλα βουνὰ τῆς Ἀλβανίας –δὲν εἶνε ψέμα– οἱ στρατιῶτες μας ἔβλεπαν τὴν Παναγία νὰ ὀδηγῇ καὶ νὰ ἐμψυχώνῃ τὰ παιδιὰ της.

* * *

Ἡ Ἑλλάδα, ἀδελφοί μου, νίκησε, δοξάστηκε, μὰ **δὲν ἀνταμείφθηκε.** Οἱ σύμμαχοί της τὴν ἀδίκησαν. Κ’ ἐμεῖς μένουμε πάλι μόνοι, ἐδῶ στὰ βράχια αὐτά, φύλακες τῶν ἰδανικῶν μας.

Ἔτσι νιώθουμε ἡ παλαιὰ γενεὰ – ποῦ εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἐνθουσιασμὸς! **Ἡ νέα ὅμως γενεὰ θέλει ἄλλα·** «*Φάγωμεν, πίωμεν...*» (Ἠσ. 22,13=Α΄ Κορ. 15,32).

Φοβᾶμαι, ὅτι ἔρχεται ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος. Καὶ ὅσοι ἀνεβήκαμε στὰ ψηλὰ βουνὰ ξέρουμε τί φοβερὸ κακὸ εἶνε ὁ πόλεμος. «*Θαρσεῖν χρῆ*» καὶ «*Στῶμεν καλῶς*».

Νὰ παρακαλέσουμε τὴν Παναγία μας ν’ ἀποτρέψῃ κάθε κακὸ καὶ νὰ δώσῃ **εἰρήνην στὸν κόσμον**· καὶ νὰ δοξάζουμε Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ὁποίας οἱ εὐχὲς καὶ εὐλογίαις ἄς εἶνε σὲ ὅλους· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Σκέπης Πτολεμαΐδος, στὸ κατασκευασθὲν ὑπόγειο, τὴν 27-10-1973 Σάββατο ἑσπέρας, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησις 28-9-2021.